

Sant Jordi, pres polític i màrtir

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 23 d'abril de 2019

En arribar el 23 d'abril se'ns presenta la mítica imatge d'un Sant Jordi clavant la llança al drac i oferint la rosa a la princesa. Hi ha molta llegenda, o llegendes, sobre Sant Jordi, però convé posar en relleu una història molt versemblant que no correspon tant a una història romàntica com a una d'heroica. Sant Jordi va ser un màrtir de la injustícia.

L'any 302, l'emperador romà Dioclecià va promulgar un edicte pel qual obligava tots els cristians a retre culte al déu Apol·lo. Recordeu quan els reis anomenats Catòlics van instaurar la Santa Inquisició i que cada jueu que no es convertia al cristianisme anava a la foguera? Doncs això es va repetint cada dos o tres segles amb modalitats adaptades a l'època.

El nostre cavaller i sant es va negar a complir l'ordre de Dioclecià i es va fer, com ara diríem, objector de consciència. Llavors els manaires encara eren més bèsties que ara. Sant Jordi va ser empresonat, torturat i objecte d'un judici inic (faltat d'equitat) i per ordre de Dioclecià fou degollat. El nostre sant patró mai va renunciar als ideals cristians. Actualitzats temps i mètodes, quina comparació no podríem fer entre el procés de Sant Jordi i el de l'Estat espanyol respecte dels nostres presos polítics? Entre els quals hi ha tres Jordis. L'any 1456 la Generalitat va proclamar Sant Jordi patró de Catalunya. Altres nacions ja ho havien fet amb anterioritat. Ara diríem que és un patró global. El món, tan destrossat moralment, en altres èpoques sabia valorar i honorava les persones fidels als seus principis i que els mantenien i defensaven fins al martiri i la mort.

Al món, d'aquesta mena de persones encara en queden i es mereixen passar, i passaran, a la història. Els nostres presos i preses polítiques no volen passar per màrtirs; només ens demanen que els reivindicuem, com reivindicuem els i les que pateixen exili polític. Ara, esperem, no els degollaran i no pas per manca de ganes d'alguns monstres, sinó perquè la pena de mort no és "constitucional". Això no obstant, tota la "manada" d'institucions que remena l'Estat, començant pel poder econòmic i financer, seguint pel polític i judicial, procuren aproximar-se tot el que poden a l'escarment dels que no pensen com ells, emprenen la venjança que els inspira l'odi cap a una nació, que té dret a decidir el seu futur polític, acarnissant-se amb els seus líders, d'una vàlua humana intel·lectual i política molt superior a la "manada" estatal. Aquesta venjança, que passa pel damunt de tots els drets fonamentals de les persones i dels pobles, ve de les derrotes sofertes en el pla democràtic i en altres detalls no menors dels seus fracassos: de l'1-0 no van trobar ni urnes, ni paperetes ni el cens universal informatitzat. Van perdre. Només tenen la força de les armes, de la brutalitat dels seus "piolins", de la perversa diplomàcia que fa el ridícul pel món amb ministres d'exterior un darrere l'altre i a quin més maldestre. I en tot aquest pedregar que se'n va avall, només hi faltaven els bisbes de la CEE que no volen entendre res, no recorden l'Evangelí i són purs sicaris de la "manada" de l'Estat corrupte i en ruïna que és Espanya. Aquí donem gràcies a Montserrat.

Conec alguns dels presos i preses polítics i llurs famílies. He assistit a molts actes amb la seva presència. No recorreré al record del seu patiment, sinó a la seva dignitat i enteresa davant aquesta injusta adversitat. Em sento orgullós de pertànyer a un poble on la gent perseguida i oprimida injustament no surt al carrer a trencar vidres ni molt menys a pegar ningú, sinó que fa tota mena d'accions per cridar a la defensa pacífica i democràtica dels seus drets més fonamentals. Cadascú des d'on pot i com pot treballa per una

causa justa que la “justícia” persegueix.

Celebrem el nostre Sant Jordi, dia de llibres i roses. Que no en falti cap per als nostres compatriotes empresonats i exiliats. Sant Jordi va ser perseguit, jutjat de forma iniqua, com els nostres presos polítics. Ells i elles treballen des de la presó i l'exili no tan sols preparant les seves defenses, sinó fent obra social a la mateixa presó fins allà on els deixen. Quants llibres no han escrit des de la presó! De les presons madrilenyes o catalanes, els nostres presos en fan cultura. Orgull de pertànyer a un país que, de la mateixa manera que de les pedres en fem pans, de la presó en fem cultura, llibres per Sant Jordi i crits per la llibertat que, malgrat que ens els prohibeixin, cada dia seran més forts.

Alguns podem morir en el camí, però segueixen i seguiran generacions de patriotes cada vegada més convençuts i fermes que Catalunya és la nostra pàtria i que cap “manada” de polítics ni jutges ens farà tornar mai més enrere. Visca Sant Jordi! Visca Catalunya lliure! Amb roses, llibres, cultura i fraternitat.

*Article publicat a **EL 9NOU** el dijous 18 d'abril de 2019.*